

خانه نو نوی کور

New Home

خانه نو، سرویس خبری برای اهل افغانستان در امریکا است
نوی کور، په امریکا که د افغانانو لپاره یو خبری خدمت دی

A news service for Afghans in America

NEW HOME is brought to you by Sahan Journal, Afghan Cultural Society, and Center for Victims of Torture. It's reported and written by Hussain Ali Haidari.

Photo Credit: AFP

ترک وطن و خاطرات شیرین! وقتی جان آدمها به خطر می افتد

- کدام گروهها در افغانستان بیشتر احساس خطر می کنند؟
- باور طالبان! زنان برای کار خانه و نگهداری از کودکان است
- افغانستان همیشه برای کسانی که جزو گروه حاکم نبوده، خطرناک بوده است

ترک وطن و خاطرات شیرین؛ وقتی جان آدمها به خطر

می‌افتد

آزادمنش

افغانستان کشوری است که در آسیا موقعیت دارد. این کشور مرز مشترک با پاکستان، ایران، تاجکستان، ازبکستان و ترکمنستان دارد. افغانستان کشور کوهستانی است. حدود ۹۹.۷ درصد نفوس این کشور را مسلمانان شیعه و سنی تشکیل می‌دهند. ساکنان شیعه نسبت به سنی گروه کوچک‌تر ساکنان افغانستان را تشکیل می‌دهند و اکثر شیعه‌ها را هزاره‌ها تشکیل می‌دهند. چهار ملیت عمده افغانستان هزاره، پشتون، تاجیک و ازبیک اند. در کنار این چهار ملیت، ملیت‌های کوچکی چون سادات و ایماق نیز در افغانستان زنده‌گی می‌کنند.

از سال ۱۷۴۷، زمانی که افغانستان توسط احمدشاه درانی، پادشاه سابق افغانستان بنیان گذاری شد، قدرت عمدتاً در دست یک گروه قومی، پشتون‌ها بوده است. در طول تاریخ افغانستان، تبعیض و خشونت علیه گروه‌های قومی و اقلیت‌های مذهبی مانند هزاره/شیعه، سیک‌ها و سایر اجتماع کوچک و هم‌چنین زنان وجود داشته است. در طول تاریخ، فرصت‌های برابر برای همه به ویژه برای هزاره‌ها فراهم نشده است.

در جریان ۲۰ سال پس از ۲۰۰۱ زمانی که نیروهای امریکایی و ناتو وارد افغانستان شدند، مردان و زنان افغانستان فرصت بهتر برای دسترسی به حقوق مساوی، چون تحصیل، شغل، آزادی‌های اجتماعی و سایر حقوق انسانی پیدا کرده بودند. اما، پس از آن که طالبان در آگوست سال ۲۰۲۱ قدرت را برای دومین بار در افغانستان به دست گرفتند، وضعیت کاملاً تغییر کرد. پس از آگوست ۲۰۲۱، جان هزاره، تاجیک، زنان و سایر افرادی که با سازمان‌ها و نهادهای خارجی کار کرده بودند، در خطر افتاد. در ادامه روی دلایل و گروه‌های که جان‌شان در افغانستان در خطر است، می‌پردازیم.

۱- زنان؛

نظر به باور عقب مانده و متحجر گروه طالبان، زنان حق تحصیل، اجازه سفر بدون همراه مرد، اجازه رفتن به پارک، حق کار بیرون از خانه را ندارند. نظر به باور طالبان وظیفه زنان انجام کارهای بی‌مزد خانه‌داری و نگهداری از اطفال است. با این حال، جان زنانی که در طول ۲۰ سال گذشته با نهادها و سازمان‌های خارجی، دولت و سایر دفاتر و اداراتی که از نظر طالبان مجرم است، کار کرده باشند، به صورت جدی در خطر است. طالبان پس از گرفتن قدرت در افغانستان، تا هنوز چندین فعال حقوق زن، سارنوال و پولیس را شکنجه، اذیت و آزار جسمی و جنسی، زندانی و به قتل رسانده‌اند. عالیه عزیززی، یکی از قربانیان این گروه است. او حدود ۱۷ سال در دوران جمهوریت به عنوان پولیس کار کرده بود. خانم عزیززی در این مدت در زندان هرات به عنوان پولیس ایفای وظیفه می‌کرد. طالبان با گرفتن قدرت، از عالیه عزیززی خواستند که دوباره به کار خود در زندان زنانه هرات برگردد.

ادامه ...

اما او از زمانی که در اکتوبر ۲۰۲۱ با درخواست طالبان برای اجرای وظیفه رفته بود، ناپدید است و از سرنوشت او تا هنوز هیچ خبری در دست نیست. چنین موارد برای ده‌ها خبرنگار زن و فعال حقوق زن نیز رخ داده است. طالبان صدها زن را از کنار جاده‌ها، فروشگاه‌ها و سایر محلات عامه به دلیل این که حجاب اجباری آن‌ها را مراعات نکرده بودند، بازداشت کرده‌اند. زنان در زندان طالبان مورد آزارهای جنسی قرار می‌گیرند که یک تعداد آنان پس از آزادی دست به خودکشی می‌زنند. در طول این سه سال، زنان به صورت کامل از تمام حقوق ابتدایی و انسانی‌شان محروم شده و مورد خشونت‌های از قبیل ازدواج اجباری قرار گرفته‌اند. دختران نوجوان بعد از صنف شش، اجازه رفتن به مکتب را ندارند.

۲- افرادی که با نهادهای خارجی کار کردند؛

افرادی که با سازمان‌های بین‌المللی، سازمان‌های غیر دولتی و شماری از ادارات دولتی کار می‌کردند، برای گروه طالبان به عنوان مجرم شناخته می‌شوند. به باور طالبان یک تعداد افرادی که در حکومت جمهوریت کار و همکاری کرده‌اند، دشمنان آنان است. طالبان در جریان سه سال گذشته یک تعداد زیادی از افسران پولیس، خبرنگاران، فعالان حقوق زن و هنرمندان را ربوده‌اند. گزارش موثق از بازداشت، کشتار و شکنجه این افراد توسط طالبان وجود دارد.

۳- هزاره‌ها؛

از آگوست ۲۰۲۱ به این‌سو، طالبان افرادی را که با ارتش افغانستان، نیروها و سازمان‌های بین‌المللی کار کرده بودند را هدف قرار می‌دهند. طالبان هم‌چنین ساکنان پنجشیر را به ظن این که آنان در مقابل‌شان مقاومت کرده است، را هدف قرار می‌دهند. با این حال، هزاره‌ها به صورت خاص تحت کنترل طالبان در امنیت نیستند. امیر عبدالرحمان، شاه سابق افغانستان در سال ۱۹۰۱ هزاره‌ها/ شیعه را غیر مسلمان اعلام و بیش از ۴۰۰ هزار هزاره را که حدود ۶۷ درصد نفوس هزاره‌ها را تشکیل می‌داد، کشت. در آگوست ۱۹۹۸، طالبان در حکومت اول خود، حدود هشت هزار هزاره را در مزار شریف کشتند. طالبان متعقد استند که هزاره‌ها/ شیعه مسلمان نیستند و باید کشته شوند. کشتار هزاره‌ها به شکلی در دوان حکومت جمهوریت نیز ادامه یافت. در جنوری ۲۰۱۶، ۸۴ مرد و زن جوان هزاره در اعتراض به وجود تبعیض در پی انفجار موتر بمب کشته شدند. طالبان بارها به مکاتب هزاره حمله کرده و صدها دانش‌آموز را کشته‌اند. آخرین حمله بزرگ طالبان در سال ۲۰۲۱ بود که ۹۰ دختر دانش‌آموز را کشت. هزاره‌ها در پاکستان نیز امن نیستند. در جنوری ۲۰۲۱، ۱۱ کارگر معدن زغال سنگ که هزاره بودند در بلوچستان پاکستان توسط داعش کشته شدند. از زمان بازگشت طالبان به قدرت، وضعیت هزاره‌ها نیز بدتر شده است.

ترک وطن و جایی که در آن بزرگ می‌شویم با هزاران خاطرات شیرین و تلخ، آسان نیست، تا این که جانت به خطر باشد و مجبور شوی. متأسفانه تعداد زیاد از مردم مخصوصاً زنان در افغانستان احساس امنیت نمی‌کنند. افغانستان همیشه برای کسانی که جزو گروه حاکم نبوده، خطرناک بوده است و زنان هم به دلیل جنسیت خود با خشونت روبرو هستند. اما زنان اقلیت قومی و مذهبی با تبعیض مضاعف روبرو اند. با آمدن طالبان، ظلم بر زنان چندین برابر شده و صدای آنان نیز خفه شده است.

لطفاً پیشنهاد یا نظرتان را با ما شریک

کنید

651-504-8170